

הסמל החמוש יורד מהדף
תיק האקדח עדיין צמוד לחגורתו. האקדוח
כמובן נלקח ממנו קודם לכן, בעת שנשבה.

היתה ישראל מסכימה לחילופין מצ'ין
אלה, היתה הפעולה מהווה הכרה במעמדם
של אירגוני הטירור כגוף לוחם, מה עוד
שתביעת אל-פתח היתה לנהל את המשא-
והמתן על החילופים באמצעות הצלב ה-
אדום הבינלאומי — דבר שהיה מקנה להם
הכרה של אירגון צבאי ושבויי מלחמה.
ישראל, שאינה מוכנה לתת הכרה כזו
לאירגוני הטירור ואינה מוכנה ליצור תק-

כשהם מובלים בפיקוח של קצין ישראלי לעבר הגבול הישראלי.
כמה מהאזרחים היו במיטותיהם בשעה שכוח צה"ל פשט על הכפר.

נראים האזרחים הלבנוני
נייס שנשבו בכפר קלע.

בפיג'אמות וגופיות

דיים של עיסקת הליפין עם אל-פתח, מתוך
ידיעה שביצוע עיסקה כזו תכלול דרך ל-
מעשי חטיפה נוספים של אזרחים ישרא-
ליים — הטילה את מלוא האחריות של
חטיפת רונווסר על ממשלת לבנון.
אחרי שמתוך 22 השבויים שנלקחו בי-
פשיטה שוחררו 3, נערים מתחת לגיל 18,
תוסף ישראל כנראה להחזיק בידיה את
החיילים והאזרחים הלבנוניים הבורגנים כי
תנאי לשיחרורו של רונווסר.
מבחינה מדינית זהו אולי שיקול מוצ'י
דק, אולם מבחינה מעשית יעילותו כנראה
בספק. רונווסר נלקח כבר אל מחוץ ל-
גבולות לבנון, נמצא בירדן או בסוריה.

אל-פתח הצליח לפגוע בקודה רגישה
בישראל — נקודה הומאנית. בכוא היום,

תיאלץ ישראל לעמוד בפני הברירה האכי-
זית: להעריך את השיקול ההומאני ולע-
שות הכל, אפילו יראה הדבר כמיתור
וככניעה, לשיחרורו של החטוף הישראלי,
או להפקירו בנוי החבלנים ולהמשיך לנ-
סות להפעיל לחץ על ממשלת לבנון באמי-
צעים נוספים שיעמידו אותה אל הקיר.
מבחינה זו, עם כל הנהחה על הצלחת
פשיטת צה"ל בלבנון, ספק אם יהיו לה
תוצאות מעשיות ששינוי את המטרה לה
יוערה.

מייד אחרי שנשבו נק' יים, שרובם היו צעירים בגילים 19-18, בחבלים הם נראים
שרו החיילים הלבנוני בתמונה יושבים ליד קיר אבן, ממתנים לרכב שיקחם לישראל.

החיילים הכפותים

חיוכים לחיילת
בשובם לבסיסם ציפו לחיילי הכוח הפושט ספלי תה
מהבילים וחיוכיה של הפקידה היחידתית שהמתינה
לזוחמים ליד הגבול. גם ביחידות הלוחמות משרתות חיילות, אם כי לא בתפקידים קרביים.

„כך הכנסנו להם...“
בחזרת מהפשיטה מחליפים חיילי צה"ל
שנטלו בה חלק חוויות ורשמים. בתמונה
נראה חייל המסיר את כובע הפלדה שלו ומספר לחבריו בהתלהבות על חוויית הפשיטה.